

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **Kaufland Česká republika v.o.s.**, se sídlem Bělohorská 2428/203, Praha 6, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, Brno, proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 11. 2014, č. j. SZPI/AB412-13/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 1. 2016, č. j. 30 A 9/2015 – 182,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalované. Tímto rozhodnutím bylo k odvolání stěžovatelky změněno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Plzni, ze dne 3. 6. 2014, č. j. SZPI/AB412-9/2014 (dále též jen „prvoinstanční rozhodnutí“), ve věci jí uložené pokuty za správní delikt ve výši 2 000 000 Kč a to tak, že uvedená pokuta byla snížena na částku 950 000 Kč. V závislosti na této změně byla provedena též změna výroku II. prvoinstančního rozhodnutí, ve zbytku bylo v souladu s § 90 odst. 5, věty druhé, zákona č.

500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.

[2] Pokuta byla stěžovatelce uložena za protiprávní jednání, kterého se dopustila tím, že dne 4. 11. 2013 ve své provozovně v Plzni, Sukova ulici, 1) uváděla na prodejní ploše do oběhu formou nabídky k prodeji a prodeje potravinu Polévková směs – čerstvě upravená chlazená zelenina á 0,400 kg, označení šarže: baleno 30. 10. 2013, země původu ČR, kontrolovaná dávka 6,8 kg, z toho destruktivně hodnoceno 2,4 kg, u které bylo zjištěno, že složka výrobku „celer“ vykazovala plíseň na povrchu kořenu. Ze šesti destruktivně hodnocených balení vykazovalo plíseň všech 6 balení. Vada byla zjevná i přes obal výrobku. Z důvodu přítomnosti plísně byla potravina vyhodnocena jako nevhodná k lidské spotřebě, a tudíž nebezpečná; 2) uváděla na prodejní ploše do oběhu formou nabídky k prodeji a prodeje potravinu Fíky sušené á 250 g, datum minimální trvanlivosti 9. 10. 2014, (...), kontrolovaná dávka na místě 34 kg (136 kusů), u níž bylo destruktivním hodnocením zjištěno, že spotřebitelská balení obsahovala fíky se škůdci (červi živí i mrtví) a stopy po jejich působení (exkrementy a poškozené plody). Z osmnácti destruktivně hodnocených balení byl výskyt nevyhovujících plodů zjištěn u 8 balení. Z důvodu přítomnosti škůdců a jejich zjevného působení byla tato potravina vyhodnocena jako nevhodná k lidské spotřebě, a tudíž nebezpečná. Dle sdělení stěžovatelky a zaslaného dodacího listu jí bylo dodáno celkem 60 480 kusů této nevyhovující potraviny, z dalšího oběhu bylo staženo 3 075 kusů.

[3] Uvedeným jednáním naplnila skutkovou podstatu správního deliktu dle § 17 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o potravinách“), neboť v rozporu s požadavky čl. 14 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 uvedla do oběhu nebezpečné potraviny specifikované pod body 1) a 2).

[4] Namítané nepřiměřenosti výše uložené sankce, kterou stěžovatelka spatřovala ve skutečnosti, že souhrn jí uložených pokut v měsících červen a červenec 2014 dosáhl stejné částky (5 000 000 Kč), jako nejvyšší sankce uložená v roce 2013 v souvislosti s metanolovou aférou, soud nepřisvědčil. Nepřiměřenost uložené sankce nelze odůvodňovat pouhým obecným odkazem na pokutu uloženou ve skutkově odlišné věci, příp. na prostý součet pokut uložených v jiných řízeních. Z tohoto hlediska lze porovnávat pouze skutkově shodné, příp. velmi podobné věci.

[5] Metanolová aféra a s ní související následky byly mimořádnou událostí, avšak každá jednotlivá věc má svá specifika, která z ní činí přísně individualizovanou záležitost. Stěžovatelce byla uložena pokuta ve výši 950 000 Kč, byť se dopustila správního deliktu dle § 17 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách (tuto skutečnost v řízení nezpochybnila), představujícího velmi vážné pochybení, za které je dle § 17 odst. 3 písm. c) téhož zákona možno uložit pokutu do 50 000 000 Kč. Žalovanou vyměřená sankce tak tvoří necelá 2 % z její maximální možné výše. Správní orgány výši uložené sankce dostatečným způsobem odůvodnily, přičemž vzaly v potaz veškeré skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch stěžovatelky (soud v podrobnostech odkázal na odůvodnění správních orgánů).

[6] K porušení zásady legitimního očekávání krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, č. j. 10 As 155/2014 – 33, z něhož také citoval. Zdůraznil, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil.

[7] Porušení zásady legitimního očekávání lze namítat jen při excesu z dlouhodobé a ustálené praxe. Zároveň je nutno připustit určité rozdíly ve výši ukládaných pokut mezi individuálními případy ve shodném časovém období i vývoj v praxi ukládání pokut, kdy správní orgán na základě zkušeností z minulých období může v rozpětí stanoveném zákonem plošně ukládat o něco vyšší pokuty než dříve, tak aby dostatečně plnily svou represivní a preventivní funkci.

[8] Argument, dle kterého dle výroční zprávy Státní zemědělské a potravinářské inspekce (dále také „SZPI“) došlo v roce 2013 ke skokovému navýšení jí ukládaných pokut o 82 %, soud odmítl. Z údajů uvedených na straně 52 výroční zprávy za rok 2012 a na straně 57 výroční zprávy za rok 2013 vyplývá, že v roce 2012 byly SZPI uloženy pokuty v celkové výši 35 545 650 Kč a v roce 2013 činila celková výše pokut 64 271 500 Kč. Jedná se však o souhrnné údaje, ze kterých osamoceně nelze činit žádné závěry podstatné pro rozhodovanou věc. Výroční zprávy SZPI neuvádějí podrobnější informace ohledně ukládání pokut za správní delikty.

[9] Uložená pokuta je na samé dolní hranici zákonné sazby, přičemž podrobné odůvodnění její výše nenese žádné znaky libovůle či zneužití správního uvážení. Na tom nemohou nic změnit ani informace uvedené ve výročních zprávách žalované. Nebylo možné konstatovat existenci dlouhodobé a ustálené praxe, která by odůvodňovala legitimní očekávání uložení pokuty za spáchaný delikt v určité výši, ani vybočení z takové praxe.

[10] Soud nesouhlasil ani s žalobním tvrzením, že žalovaná posuzuje jako recidivu v zásadě každé opakování správního deliktu. Žalovaná naopak ve svém odůvodnění uvedla, že se musí jednat o konstatování viny za stejný, nikoliv každý správní delikt. Stejně tak soud nepřisvědčil názoru, že recidiva, resp. její konstatování, je věcí správního uvažování. Naopak, při konstatování recidivy musí správní orgán vycházet z přesně daných pravidel. Žalovaná (i prvoinstanční správní orgán) uvedla, že se stěžovatelka téhož správního deliktu dopustila i v letech 2012 a 2013, což stěžovatelka nezpochybnila.

[11] Námitky, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, v rozporu se skutečným stavem a s provedenými důkazy a spisy, a že neobsahuje náležitosti stanovené zákonem, jsou zcela obecného rázu bez jakékoliv bližší konkretizace.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalované a replika stěžovatelky

[12] Stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. pro nesprávné právní posouzení. Po obsáhlé rekapitulaci dosavadního řízení namítá, že závěr krajského soudu, dle kterého nedošlo k porušení zásady legitimního očekávání, je účelový.

[13] Krajský soud pouze odmítá její argumentaci, aby následně obdobnou argumentaci použil v její neprospěch a aby současně akceptoval obdobnou argumentaci žalované. Tím, že vytýká stěžovatelce nedostatek důkazů, nepřípustně na ni přenáší důkazní břemeno, což je v rozporu se zásadou rovného postupu soudu vůči stranám sporu.

[14] Trvá na nepřiměřenosti uložené sankce. Nejvyšší pokuta uložená Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí činila 5 000 000 Kč, a to za jednání, které sám ústřední ředitel inspekce označil za zcela excesivní případ kriminálního činu. Oproti tomu jednání, kterého se dopustila stěžovatelka je poměrně obvyklé (v rámci praxe kontrolních orgánů České republiky i kontrolních orgánů EU), avšak jí uložená sankce je ve výši téměř jedné poloviny sankce za uvedený kriminální čin.

[15] Tuto argumentaci nelze odmítnout s pouhým odkazem na to, že se jedná o matematické výpočty. Ostatně sám krajský soud přiměřenost uložené pokuty odůvodnil tím, že se jedná o necelá 2 % maximální možné výměry, kterou lze dle zákona uložit. I v tomto případě se tedy odůvodnění soudu opírá o pouhý matematický výpočet.

[16] Stěžovatelka je přesvědčena, že její legitimní očekávání vychází z dosavadní rozhodovací praxe správních orgánů. Pokud za kriminální čin související s největší aférou v oblasti potravin, na území České republiky, byla uložena pokuta ve výši 5 000 000 Kč, je uložení pokuty ve výši 2 000 000 Kč, resp. 950 000 Kč nutno považovat za učiněné v rozporu s legitimním očekáváním. Takový přístup lze po právu označit za vybočení (exces) z dlouhodobé ustálené praxe.

[17] K eskalaci pokut docházelo až v letech 2013 a 2014, a to přesto, že počty zjištěných nedostatků klesaly. Je zcela excesivní, pokud správní orgány začnou ukládat pokuty za běžné delikty ve výši, jaká doposud byla vyhrazena pouze kriminálnímu činu, jehož podstatou byla distribuce smrtelně jedovatého metanolu.

[18] Není povinností stěžovatelky doplňovat svá tvrzení týkající se dosavadní rozhodovací praxe žalované. Považuje za nesporné, že vyvrátila tvrzení žalované ohledně údajného zhoršení kvality nabízených potravin na tuzemském trhu. Česká republika je v rámci mezinárodního hodnocení států na celém světě z tohoto hlediska jedním z nejlepších trhů ve střední Evropě. V žádném případě nedochází ke zhoršování kvality nabízených potravin. Soudem uváděná rozhodnutí, na základě kterých byla stěžovatelce uložena sankce, svědčí tvrzení stěžovatelky. Uložené pokuty jsou cca desetkrát nižší než sankce uložená v projednávané věci.

[19] Argumentace krajského soudu ve vztahu k tvrzené recidivě není správná a je v rozporu se skutečným stavem věci. Sama žalovaná totiž na straně 8 svého rozhodnutí uvedla, že prvoinstanční správní orgán postupoval nesprávně, pokud stěžovatelce přičítal k tíži jak rozhodnutí ze dne 3. 4. 2013, tak rozhodnutí ze dne 15. 10. 2013. Posledně

uvedené rozhodnutí totiž nabylo právní moci až 18. 4. 2014 tj. poté, co stěžovatelka spáchala nyní posuzované jednání (4. 11. 2013), a nelze jej tedy vzít za základ pro úvahu o recidivě. Pokud je možné stěžovatelce přičíst k tíži pouze první z uvedených rozhodnutí, je hodnocení krajského soudu nesprávné.

[20] Krajský soud se žádným způsobem nevypořádal s námitkou týkající se nesprávného postupu v důsledku změny posouzení věci odvolacím správním orgánem. V této části je proto napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[21] Navrhuje rozsudek krajského soud zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[22] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že kasační námitky jsou obsahově téměř shodné s námitkami žalobními.

[23] K námitce týkající se výše pokuty uložené stěžovatelce v projednávané věci a pokuty ve výši 5 000 000 Kč uložené jiné společnosti v rámci tzv. metanolové kauzy, odkazuje na své vyjádření k žalobě.

[24] Skutečnost, že krajský soud provedl prostý výpočet prokazující, že výše sporné pokuty činí necelá 2 % ze zákonem stanovené hranice 50 000 000 Kč, neznamená, že by současně popřel svoji předchozí argumentaci, dle které stěžovatelka porovnává neporovnatelné případy. Upozorňuje, že stěžovatelka jako nepřiměřenou vysokou částku účelově opakovaně uvádí částku 2 000 000 Kč, a to přesto, že tato částka byla žalovanou v odvolacím řízení významně snížena.

[25] Obdobné manipulace se dále dopouští tvrzením, že správní orgán začal excesivně ukládat pokuty za běžné delikty ve výši, jaká byla doposud vyhrazena pouze kriminálním činům, jejichž podstatou byla distribuce smrtelně jedovatého metanolu. Za trestné činy nejsou ukládány pokuty žalovanou ve správním řízení, ale jsou předmětem trestního řízení. Stěžovatelce byla navíc v projednávané věci uložena pokuta více než pětinásobně nižší než v jí uváděném příkladě, a to nikoliv za běžný správní delikt, ale za protiprávní jednání vysoké závažnosti.

[26] Pokuta byla přiměřená a řádně odůvodněná. Námitka nezákonného přenosu důkazního břemene je nedůvodná. Je to stěžovatelka, kdo tvrdí, že uložena pokuta je nepřiměřená a vybočující ze správní praxe správního orgánu. Je proto na ní, aby správnost svého tvrzení prokázala.

[27] Ztotožňuje se závěrem správního soudu, že z předložených souhrnných údajů o celkové výši ukládaných pokutu nelze činit relevantní závěry pro projednávanou věc. Ostatně stěžovatelka ani neuvádí, ze kterých předložených dokumentů a jejich konkrétních části vyplývá, že počet zjištěných nedostatků klesl. Žalovaná má naopak za to, že takový závěr z předložených materiálů nevyplývá. Mezinárodní srovnání kvality potravin není pro projednávanou kasační stížnost žádným způsobem podstatné.

[28] Námitka porušení legitimního očekávání byla krajským soudem vypořádána v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. V této souvislosti žalovaná odkazuje

na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, č. j. 10 As 155/2014 - 33, vydaný ve věci shodných účastníků řízení. Soud v něm dospěl mimo jiné k závěru, že v případě, kdy vyměřená sankce tvoří pouhých 0,6 % z maximální možné výše sankce nelze vůbec o excesivním způsobu správního trestání hovořit. V nyní projednávané věci tvoří výše sankce necelá 2 % maximální výše, tedy také blízko dolní hranice možné pokuty. Žalovaná je přesvědčena, že nemůže jít o excesivní překroční mezí správního uvážení.

[29] Je pravdou, že krajský soud ve věci recidivy nesprávně uvedl i správní delikt spáchaný stěžovatelkou v roce 2013. Tato nepřesnost však nemá vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí recidivu omezila pouze ve vztahu ke správnímu deliktu spáchanému v roce 2012.

[30] Tvrzení, že se krajský soud nevypořádal s námitkou snížení původně hodnoceného množství nevyhovujících potravin, není pravdivé. Soud se s touto námitkou vypořádal na straně 8 napadeného rozsudku a v této souvislosti také plně odkázal na závěry uvedené k odůvodnění žalobních námitek číslo 1 a 2.

[31] Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[32] V podané replice se stěžovatelka výslovně ohradila proti konstatování, že její tvrzení ohledně kriminálního činu v souvislosti s metanolovou aférou je manipulativní. Uvádí, že se jednalo o nikoliv její hodnocení, ale hodnocení ústředního ředitele žalované, které uvedl v článku „*Šéf inspektorů: Viníci nezpochybňují prohřešky, nelíbí se jim výše pokuty*“ zveřejněném na serveru idnes.cz dne 1. 3. 2014 (text rozhovoru byl ke kasační stížnosti přiložen). Z tohoto rozhovoru dále cituje: „*to, že byli spotřebitelé ohrožení nebezpečnou potravinou, je naštěstí naprosto ojedinělé. Já se navíc domnívám, že kauza metanol nebyl problém legitimní potravinářské sféry, tedy chyba technologie, ale kriminálním činem, jehož podstatou bylo přidání chemikálie do potraviny*“. Tato odpověď navazuje na předchozí pasáž, kdy ústřední ředitel žalované výslovně uvedl: „*v minulém roce jsme udělili nejvyšší pokutu 5 000 000 Kč v souvislosti s metanolem.*“

[33] K nepřípustnému přenosu důkazního břemene uvádí, že to byla v prvé řadě žalovaná, která tvrdila, že uložená pokuta v žádném směru nevybočuje z její rozhodovací praxe, aniž však svá tvrzení týkající se oprávněnosti zvyšování pokut a přiměřenosti uložené sankce odůvodnila. Byla to sama žalovaná, která v odůvodnění rozhodnutí uvedla, že ke zvýšení pokut docházelo postupně od roku 2013, kdy se kvalita nabízených potravin výrazně zhoršila a sankce ukládané ve stanovené výši ztratily své svůj preventivní a represivní účinek. Tato tvrzení stěžovatelka dostatečně vyvrátila předloženými důkazy.

[34] Z tvrzení, že se měla téhož správního deliktu dopustit v roce 2012 a 2013 není zřejmé, jaké delikty má žalovaná na mysli. V těchto letech totiž stěžovatelka nebyla trestána za jednání, která by splňovala požadavky pro to, aby jednání bylo možno posuzovat jako recidivu. Žalovaná navíc se stěžovatelkou souhlasí v tom, že otázka recidivy byla krajským soudem posouzena nesprávně. Tvrzení žalované jsou nesprávná a účelová. Navrhuje rozhodnutí krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[35] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a za stěžovatelku jedná osoba ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[36] Námitky stěžovatelky o porušení zásady legitimního očekávání, jakož i nepřiměřenosti udělené pokuty považuje soud za zavádějící a ryze účelové. Stěžovatelka zcela vědomě uvádí nepravdivé údaje, neboť v kasační stížnosti tvrdí, že „[j]*í uložená sankce je ve výši téměř jedné poloviny sankce za uvedený kriminální čin*“. Je však zcela zřejmé a nesporné, že výše posuzované pokuty činí 950 000 Kč, což je o 50 000 Kč méně než jedna pětina ze stěžovatelkou uváděné sankce ve výši 5 000 000 Kč uložené v souvislosti s metanolovou kauzou a navíc na samé spodní hranici zákonného rozpětí, které činí 50 000 000 Kč (slovy padesát milionů). O zavádějící argumentaci svědčí i další kasační tvrzení: „*pokud za kriminální čin související s největší aférou v oblasti potravin, na území České republiky, byla uložena pokuta ve výši 5 000 000 Kč, je uložení pokuty ve výši 2 000 000 Kč, resp. 950 000 Kč nutno považovat za učiněné v rozporu s legitimním očekáváním*.“

[37] Je nepochybně plným právem stěžovatelky jakou argumentaci a procesní strategii v kasační stížnosti zaujme, avšak tím, že bude uvádět zkreslující a zavádějící argumenty, které jsou navíc velmi lehce ze správního a soudního spisu ověřitelné, nemůže být úspěšná.

[38] Krajský soud při posuzování tvrzeného porušení zásady legitimního očekávání vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, dle které správní praxe sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut, ale slouží jako referenční hledisko ve vztahu k dodržování zásad rovného zacházení a zákazu libovůle, a je tak významným vodítkem bránícím neodůvodněným excesům při správním trestání a nepředstavuje překážku pro jakékoli změny a rozdíly stanovování výše pokut v jednotlivých případech (srov. rozsudky ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, publ. pod č. 2119/2010 Sb. NSS a ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011-119).

[39] Srozumitelným způsobem odůvodnil, že nepřiměřenost uložené sankce nelze odůvodňovat odkazem na pokutu uloženou ve skutkově zcela odlišné věci, příp. na prostý součet pokut uložených v jiných řízeních. Z tohoto hlediska lze porovnávat pouze skutkově shodné, příp. velmi podobné věci. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje, přičemž stěžovatelka žádným způsobem proti tomuto závěru krajského soudu v kasační stížnosti nebrojí.

[40] Za nepřípustné vybočení z dosavadní správní praxe, tj. za neodůvodněný exces rozhodně nelze považovat pokutu blížící se spodní hranici zákonné sazby, bez ohledu na to, zda jde o matematické vyjádření (slovy krajského soudu „necelá 2 % z její maximální možné výše“) či vyjádření slovní. Žalovaná výši uložené sankce dostatečným způsobem odůvodnila, vzala v potaz veškeré skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch stěžovatelky, o čemž svědčí mj. i snížení uložené sankce o 1 050 000 Kč (slovy jeden milion padesát tisíc).

[41] Je zcela nesporné, že stěžovatelka se vytýkaného jednání dopustila a toto její protiprávní jednání bylo závažné. Zjištěné nedostatky byly navíc takové povahy, že při běžné kontrole by byly samotnou stěžovatelkou snadno zjistitelné. U obou nabízených potravin (v jedné nabízené potravině se vyskytovali živí i mrtví škůdci a jejich exkrementy, v druhé plíseň) šlo o vady, které mohly při požití nabízené potraviny ohrozit lidské zdraví (plísně i červi jsou zdrojem toxinů, které jsou pro zdraví nebezpečné, v podrobnostech srov. str. 9 a 10 rozhodnutí žalované). Stěžovatelka je provozovatelem potravinářského podniku, a proto je v prvé řadě její povinností zabezpečit takové kontrolní mechanismy, aby potraviny neodpovídající požadavkům na jakost nebyly vůbec spotřebitelům nabízeny.

[42] Dále je zcela nesporné, že se vytýkaného protiprávního jednání dopustila opakovaně (srov. rozhodnutí ze dne 3. 4. 2013, č. j. SZPI/AB409-4/2013, které nabylo právní moci dne 19. 4. 2013). Skutečnost, že soud pominul korekci žalované, která s ohledem na to, že druhé soudem a prvoinstatnčním orgánem uváděné rozhodnutí ze dne 15. 10. 2013, č. j. SZPI/AC438-8/2013 nabylo právní moci až dne 18. 4. 2014, přičetla v nyní projednávané věci k tíži stěžovatelky pouze rozhodnutí ze dne 3. 4. 2013, nezákonnost napadeného rozsudku nezpůsobuje.

[43] Tato nepřesnost krajského soudu totiž nemůže nic změnit na neopodstatněnosti v této souvislosti uplatněného žalobního tvrzení, dle kterého žalovaná i) považuje za recidivu každé opakování správního deliktu; ii) recidiva je věcí správního uvážení a iii) nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované z důvodu chybějící úvahy o souvislosti mezi jednotlivými delikty (srov. bod 3 žaloby).

[44] Pokud stěžovatelka v replice k vyjádření žalované uvádí, že jí z tvrzení žalované není zřejmé, jakých správních deliktů se v letech 2012 a 2013 dopustila, pak lze odkázat na str. 8 a 9 žalobou napadeného rozhodnutí. Ostatně obě rozhodnutí, kterými byla stěžovatelka mj. uznána vinnou za obdobná jednání (tj. rozhodnutí uvedená v bodu 42 tohoto rozsudku) stěžovatelka sama přiložila ke kasační stížnosti. Její tvrzení je proto opět zcela účelové.

[45] Vzhledem k výše uvedenému se o nepřípustný exces správního orgánu nejedná a ani jednat nemůže. Žádné legitimní očekávání na uložení pokuty v určité výši v projednávané věci neexistuje. Zabývat se námitkami o nepřípustném přenosu důkazního břemene, kterého se údajně měl krajský soud v této souvislosti dopustit, je proto zcela bezpředmětné.

[46] Nezákonnou změnou správní praxe nemůže být postup žalované, která, jak sama v napadeném rozhodnutí tvrdí, přistoupila k výraznému zvýšení pokut od roku 2013, a to pouze za předpokladu, že uložená sankce odpovídala závažnosti protiprávního jednání, protože pokuty v průměrně ukládané výši ztratily svůj preventivní a represivní účinek. Takový postup je při dodržení zákonem stanovených podmínek možný.

[47] Souhrnné údaje o objemu ukládaných pokut v určitém období (uváděné ve výročních zprávách žalované) nesvědčí o žádné správní praxi, natož pak o její nezákonné změně, kterou může být při správním trestání pouze neodůvodněný exces správního orgánu. Jak již správně uvedl krajský soud, ze stěžovatelkou předkládaných

výročních zpráv či vyjádření ředitele žalované pro tisk, nelze činit žádné závěry podstatné pro projednávanou věc.

[48] Kasační námitka, dle které se krajský soud nevypořádal s nepřiměřeností uložené pokuty v souvislosti se změnou provedenou žalovanou ve věci nižšího počtu nevyhovujících kusů fíků, nemá oporu v napadeném rozsudku. Soud se s touto námitkou vypořádal na straně 8 a 9 napadeného rozsudku. Vypořádání poslední žalobní námitky je zcela v intencích judikatury Ústavního soudu, dle které „[n]*ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, publ. jako N 26/52 SbNU 247). Povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí není nutno dle Ústavního soudu pojímat tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý argument účastníka řízení (nález ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, publ. jako N 3/36 SbNU 19, nález ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, publ. jako N 108/41 SbNU 349, či nález ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09, publ. jako N 207/54 SbNU 565).

IV. Závěr a náklady řízení

[49] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[50] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu